

ΤΑΞΙΔΕΥΩ ΜΕ ΕΝΑ ΜΟΛΥΒΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

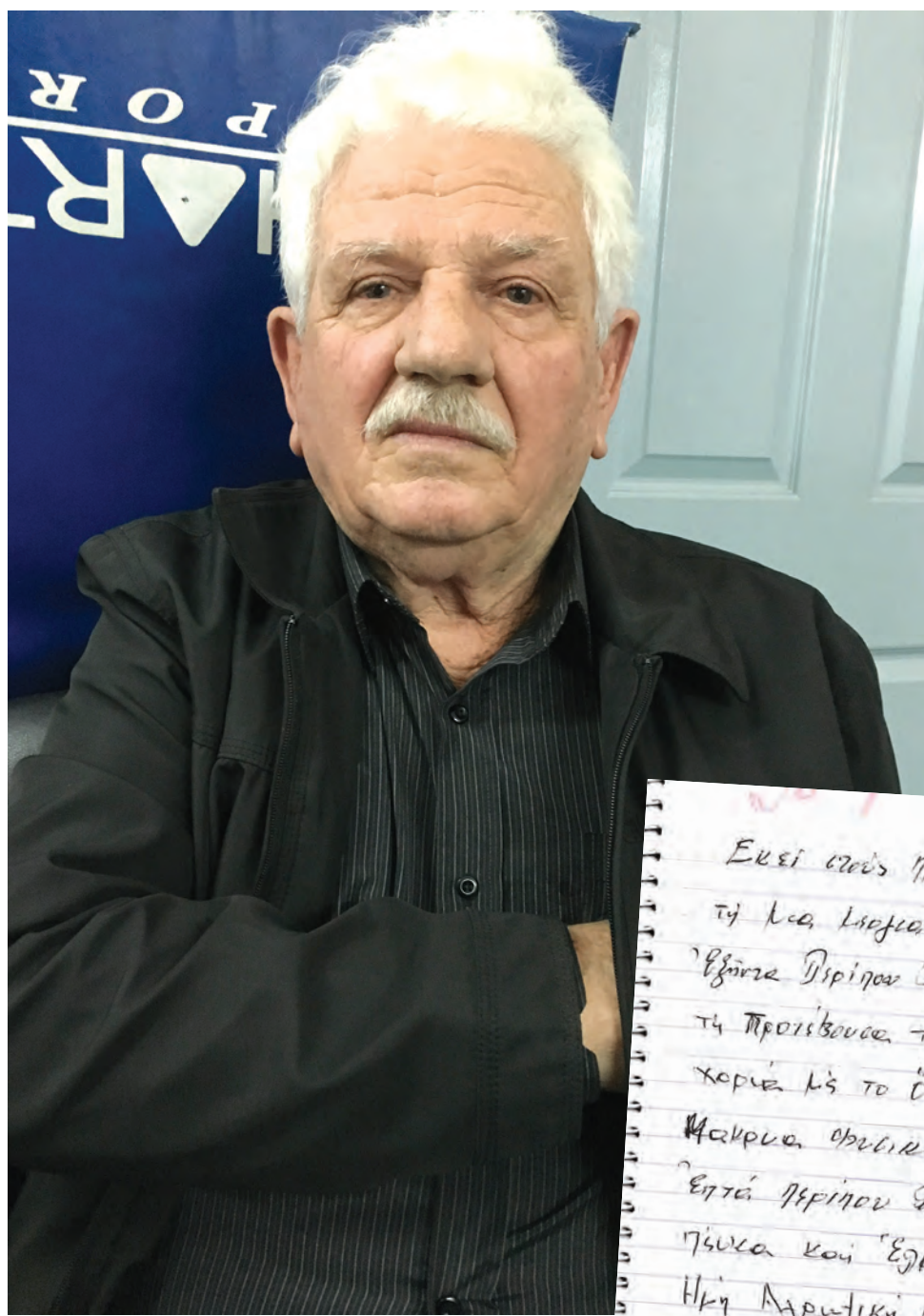

Μια συνεργασία του Ελληνικού Κέντρου Προνοίας της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας και της εφημερίδας «ο Κόσμος»

Γιάννης Δήμου: Προορισμός μας η μακρινή και άγνωστη Αυστραλία...

Εκεί στους πρόποδες του όρους Σμόλικα από τη μία μεριά και του πρόποδες, επίσης, του όρους Τύμφης, εξήντα περίπου χιλιόμετρα μακριά από τα Γιάννενα, την πρωτεύουσα της Ηπείρου, βρίσκεται ένα μικρό χωριό με το όνομα Πηγή, «παλιό Πεκλάρι». Μακριά φυσικά από τη μικρή πόλη της Κόνιτσας, επτά περίπου χιλιόμετρα. Κατάφυτο από δέντρα, πεύκα και έλατα και με πολλά νερά. Ημιαγροτική περιοχή αλλά με ωραίους κατοίκους. Εκεί, το έτος 1932, τον Αύγουστο μήνα, στις 15, γεννήθηκα. Με έφεραν στον κόσμο οι αγαπημένοι μου γονείς. Ο Κοσμάς Δήμου του Βασιλείου και η μάνα μου Δημητρούλα, το γένος Σπανού. Τα χρόνια εκείνα κυλούσαν απλά και όμορφα. Εγώ σαν πρωτότοκος μεγάλωνα με πολλή στοργή. Αργότερα ήρθε ο αείμνηστος αδελφός Βαγγέλης, η αδελφή Ανθούλα. Αυτή τη φτωχή αγροτική ευδαιμονία ήρθε να την ταράξει η κήρυξη του πολέμου. Την 28η Οκτωβρίου από το κράτος των Ιταλών, θέλοντας να καταλάβουν την Ελλάδα. Και όλα αυτά συνέβησαν στην περιοχή μας, στα σύνορα με την Αλβανία. Ο πανικός και ο φόβος ήταν μεγάλος. Έφυγαν οι δάσκαλοι και οι πατεράδες μας για το μέτωπο του πολέμου με ολική επιστράτευση. Πήρε σχεδόν πέντε χρόνια να κατασταλάξει αυτός ο πόλεμος με την ολική υποχώρηση και τους Γερμανούς οι οποίοι είχαν έρθει να βοηθήσουν τους συμμάχους τους Ιταλούς. Εμείς τα παιδιά του χωριού

και σε ηλικία περίπου επτά και οκτώ χρονών προσπαθήσαμε να συνειδητοποιήσουμε τι συνέβαινε γύρω μας και κάναμε προσπάθεια να μάθουμε γράμματα στο φτωχό δημοτικό σχολείο όπου δίδασκε ένας υπερήλικας δάσκαλος σε έξι τάξεις. Η αποφοίτησή μας ήταν πολύ φτωχή όμως στην περίοδο αυτή το οκτατάξιο γυμνάσιο Κονίτσας για να επανδρωθεί ήθελε μαθητές και έτσι μας προσέλαβαν ως γυμνασιόπαιδα. Υπήρχε όμως το έτος 1945 και ο εμφύλιος σπαραγμός και το γυμνάσιο μας κατελαμβάνετο πολλές φορές από ανταρτοπληκτικούς και έτσι τα μαθήματα γινόταν στην εκκλησία της πόλεως της Κόνιτσας. Η φοίτησή μου ήτο τριετής καθότι κατετάγην εθελοντής εις την Βασιλική Αεροπορία η οποία συγκροτείτο την εποχή εκείνη. Μας παρότρυναν με εγκύκλιες αναφορές και μας υποσχόταν επαγγελματική κατάρτιση

Εκεί στους πρόποδες του όρους Σμόλικα από τη μια μεριά και του πρόποδες επίσης του όρους Τύμφης εξήντα περίπου χιλιόμετρα μακριά από τα Γιάννενα την πρωτεύουσα της Ηπείρου βρίσκεται ένα μικρό χωριό με το όνομα Πηγή «παλιό Πεκλάρι» επτά περίπου χιλιόμετρα μακριά από την πόλη της Κόνιτσας. Κατάφυτο από δέντρα πεύκα και έλατα και με πολλά νερά. Ημιαγροτική περιοχή αλλά με ωραίους κατοίκους. Εκεί το έτος 1932 τον Αύγουστο στις 15 γεννήθηκα, με έφεραν στο Ημερολόγιο του Κοσμάς Βασιλείου και η μάνα μου Δημητρούλα Βασιλείου Σπανού. Τα χρόνια εκείνα κυλούσαν απλά και όμορφα. Εγώ σαν πρωτότοκος μεγάλωνα με πολλή στοργή. Αργότερα ήρθε ο αδελφός Βαγγέλης η αδελφή Ανθούλα. Αυτή τη φτωχή αγροτική ευδαιμονία ήρθε να την ταράξει η κήρυξη του πολέμου. Την 28η Οκτωβρίου από το κράτος των Ιταλών θέλοντας να καταλάβουν την Ελλάδα. Και όλα αυτά συνέβησαν στην περιοχή μας στα σύνορα με την Αλβανία. Ο πανικός και ο φόβος ήταν μεγάλος. Έφυγαν οι δάσκαλοι και οι πατεράδες μας για το μέτωπο του πολέμου με ολική επιστράτευση. Πήρε σχεδόν πέντε χρόνια να κατασταλάξει αυτός ο πόλεμος με την ολική υποχώρηση και τους Γερμανούς οι οποίοι είχαν έρθει να βοηθήσουν τους συμμάχους τους Ιταλούς. Εμείς τα παιδιά του χωριού

